

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρῆμα εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἑπαρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάγγυμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΚΛΗΘΕΝΗ

Ἐσωτερικόν: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
Ἐξωτερικόν: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἐναλλάως.

ἩΚΔΙΔΕΤΗ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΛΘΗΣΕΩΣ

'Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Ὀδὸς Βάρητιδος ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 11

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρον)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὡστόσο δὲν ἐφάνηκε ψυχὴ. Ἡ νύ-
χτα πέρασε χωρὶς κανέν' ἀπευκτατό
κι' ἀφοῦ ξημέρωσε καὶ βγήκε ὁ ἥλιος,
τὰ παιδιὰ ἔκοιμαν τὴν προσευχὴ τους
στὸ Θεὸ πὸ τὰ φύλαξε, κι' ὕστερα ἀρ-
χίσαν τὶς ἐργασίας πὸ τοὺς ἐπέβαλλε
ἡ τωρινὴ των κατάστασις.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα χρειάστηκε νὰ-
πογράψουν τὶς προμήθειες
ποὺ ὑπῆρχαν στὸ πλοῖο, ἔ-
πειτα τὸ ὕλικό, ἔπλα, ἔρ-
γανα, μαγειρικά σκεῦη,
ροῦχα, ἐργαλεῖα κτλ. Τὸ
ζήτημα τῆς τροφῆς ἦταν
οπουδαιότατο, γιὰτὶ ἀποῦ
ἡ παραλία φαίνεταν ἀκα-
τοίκητη, μόνη πηγὴ θάταν
τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνήγι.

Ὡς τὴν ὥρα ἔμω, ὁ Δό-
νιφαν, ποὺ ἦταν ἀριστος
κυνηγός, δὲν εἶχε ἰδεῖ πα-
ρὰ μόνον κοπάδια πουλιῶν,
ἀπάνω στοὺς βράχους καὶ
στὴ βραχόδη ἀκτῆ. Ἦταν
δυνατὸ νὰ τρέφονται τὰ
καίμενα τὰ παιδιὰ μὲ τέ-
τοιχα θάλασσοπούλια; Ἐ-
πρεπε λοιπὸν νὰ ξέρουν ἀ-
πὸ τώρα πόσο μπορούσαν
νὰ βαστάξουν.— μὲ τὴ με-
γαλύτερη ἐννοεῖται, οἰκο-
νομικὰ,—τὰ τρόφιμα ποὺ εἶ-
χαν στὸ πλοῖο.

Ἡ ἀπογραφή εἰδείξε πὺς
ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γαλέτια ποὺ
ἦταν ἀρκετὴ, τὰ λοιπὰ τρέ-
φιμα, χοιρομέρια, παστὰ
κρέατα καὶ ἄλλες κονσέρ-
βες, μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ
ἔφταναν γιὰ δύο μῆνες. Ὡ-
στε ἔπρεπε νὰ καταφύγουν
ἀμέσως στὰ προϊόντα τῆς
χώρας καὶ νὰ φυλάξουν τὶς
προμήθειες τοῦ πλοίου, γιὰ
νὰ τὶς μεταχειρισθοῦν ὅταν

καμμιά φορὰ θ' ἀποφάσιζαν νὰ προχω-
ρήσουν μερικὲς ἑκατοντάδες μίλλια,
μήπως ἔβρισκαν κανένα λιμάνι, ἢ νὰ
ἐξερευνήσουν τὰ ἐνδότερα.

— Ὄτάνει μόνον νὰ μὴν ἐχάλασαν οἱ
κονσέρβες μας, εἶπε ὁ Βάξτερ. Δὲ θὰ
μπήκαν ἀραγε μέσα νερά;

— Ὅσα κουτιά φαίνονται χαλασμέ-
να, τ' ἀνοίγουμε καὶ τὰ βλέπουμε, εἶ-
πε ὁ Γόρδων. Κι' ἂν εἶναι πραγματι-
κῶς, θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ ξαναψή-
σουμε ὅ,τι ἔχουν μέσα.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, εἶ-
πε ὁ Μόκος.

— Ἐλα λοιπὸν, μὴν ἀργῆς, εἶπε ὁ
Μπριάν. Τὶς πρῶτες ἡμέρες, βλέπεις,
εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τρώμε ἀπὸ
τὰ τρόφιμα τοῦ πλοίου.

— Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν ἀρχίσουμε τὸ
κυνήγι ἀπὸ σήμερα; εἶπε ὁ Οὐέλμοξ.
Τὸ κάτω-κάτω νὰ μαζέψουμε αὐγά.
Νομίζω ὅτι θὰ βρισκαίμε πολλὰ ἐκεί-
πέρα στοὺς βράχους.

— Ναι, ναι! φώναξαν ὁ Δόλης κι' ὁ
Καστάρ.

— Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν φα-
ρέψουμε; εἶπε ὁ Οὐέλμ. Θὰ
βροῦμε στὸ πλοῖο καμμιά
ὄρμια. Κι' ἡ θάλασσα βέ-
βαια θὰ χυψάρα. Ἐμπρός!
Παιδὲς ἔρχεται μαζί μου νὰ
ψαρέψουμε;

— Ἐγὼ!.. Ἐγὼ!.. φώ-
ναξαν τὰ μικρά.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε ὁ
Μπριάν. Αὐτὸ ἔμω δὲν εἶ-
ναι παιχνίδι. Θὰ πάρη ὄρ-
μιὰ μόνον ὅποιος ἔχει ὄρε-
ξη νὰ ἐργασθῆ, ἔχει νὰ
παῖξῃ.

— Ἐννοία σου, Μπριάν,
ἀποκρίθηκε ὁ Ἰβερσον, καὶ
δὲν ἔχουμε ὄρεξη γιὰ παι-
χνίδια.

— Ναι, μὰ πρῶτα πρέ-
πει νὰ κοιτάξουμε τί ἔχει
τὸ πλοῖο μας, εἶπε ὁ Γόρ-
δων. Δὲν πρέπει νάχουμε
τὸ νοῦ μας μόνον στὸ φαῖ.

— Ὅποτε θέλουμε μπο-
ροῦμε νὰ πιᾶσουμε θάλασ-
σινὰ καὶ νὰ φάμε, εἶπε ὁ
Σέρβης.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ
Γόρδων. Οἱ μικροὶ μπορού-
νε νὰ πάνε νὰ ψαρέψουν.
Μόκο, πήγαίνε καὶ σὺ μα-
ζὶ τους.

— Μάλιστα, κύριε Γόρ-
δων.

— Νὰ τοὺς προσέχῃς.

Ὁ Μόκος κι' οἱ βοηθοὶ του στὴν κουζίνα.

— Έγνοια σας!
 — Πάμε! φώναξε ο Γέγκινς.
 — Και σύ, Ζάκ, δεν πιάς μαζί τους; ρώτησε ο Μπριάν τον αδελφό του.
 'Ο Ζάκ, χωρίς μιλιάρ, έγνεψε όχι με το κεφάλι.
 'Ο Γέγκινς, ο Δόλης, ο Κωστάς, ο 'Ιβερσον, με το Μόκο για οδηγό, ξεκίνησαν. Σε λίγο βρισκόταν στους ύφαλους που είχε ξεσκεπάσει η θάλασσα. Εκεί λογάριζαν να βρουν άφθονα μύδια, κοχύλια, ισως και στρείδια. Αλλά, ωμά ή μαγειρευμένα, θα συμπλήρωναν εξαίρετα το πρωινό τους γεύμα.
 Με χαρά πηδούσαν τα παιδιά από βράχο σε βράχο και τα γέλια τους αντηχούσαν μακριά. Το φάσμα αυτό το θεωρούσαν περισσότερο διασκέδαση παρά εργασία. 'Έτσι είναι τα παιδιά. Είχαν λησμονήσει εκεί-πέρα τα παρασμένα δεινά τους κι' ούτε συλλογίζονταν καθόλου τους κινδύνους που ίσως τα περιμεναν...

Αμα έφυγαν οι μικροί, οι μεγάλοι άρχισαν την έρευνα μέσα στο πλοίο. 'Ο Δόνιφαν, ο Κρός, ο Ούιλκοξ κι' ο Οδών απέγραψαν τα τρόφιμα, τα ρούχα, τα σκεύη κτλ. 'Ο Μπριάν, ο Γκάρ, νετ, ο Βάξτερ κι' ο Σέρβης κατέβηκαν στο άμπάρι κι' απέγραψαν τα διάφορα πατά: κρασί, μπύρα, μπράντυ, ρύζι, σιτά, κτλ. που ήταν μέσα σε βαρέλια ως σαράντα γαλιόνια το καθένα.

Βρήκαν ακόμη και κάθε λογής άρμενα, πανιά, σχοινιά. 'Αν το πλοίο ήταν σε κατάσταση να ταξιδεύη, τίποτα δεν θάλειπε για την εξάρτυσή του. 'Αλλ' άφου το πλοίο δεν ήταν σε κατάσταση, τα πανιά και τα σχοινιά θά χρησιμοποιων στα παιδιά για την εγκατάστασή τους στην παραλία.

Βρήκαν ακόμα και πολλά άλιευτικά εργαλεία, δίχτυα, δρυμάς, χρησιμότητα βέβαια αν η παραλία αυτή είχε φάρια. Κι' ακόμα έννιά τουφέκια του κυνηγιού, δώδεκα περιστροφά, τρακόσια φυσέκια, δυό βαρέλια μπαρούτι, από είκοσιπέντε λίτρες στο καθένα, και σφαίρες, σκάγια και κομμάτια μολύβι σε μεγάλη ποσότητα. Αλλά τα είχαν πάρει στο πλοίο για να κυνηγούν οι ταξιδιώτες κι' οι ναύτες, όταν θάβγαιναν στις διάφορες άκτες της Νέας Ζηλανδίας. Τώρα όμως δεν θά χρησιμοποιων πιά για διασκέδαση, αλλά για την ασφάλια των μικρών ναυαγών και την υπεράσπισή τους, αν ποτέ τους απειλούσε κανένας άχθρός. Είθε λοιπόν να μεναν άχρείαστα για πάντα!

Πατινά, ποτήρια κι' άλλα γιάλινα ή πήλινα πράγματα είχαν σπάσει πολλά με την τρικυμία σωζόνταν όμως άριστά.

(*Ακολουθεί)
 Μεταφρ. Η. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΣ

'Εδώ που όποταβίεμαι κι' ο ύπνος με νικά, τάποφινά θυμιάμαι τ'ά περιστάσιιά, —σά μυστικά.

Κι' άπ' όλα παραπάνω, τ'ά άπάντημά σου, και τ'ά γνωριμιά μας βάνω, χεμιώνανθε γλυκέ, μυστικέ.

'Ας δειχναν σημημένες τριγύρω σου, άψηλές, τίς βόγγες τους λυμένες, —ζηλιάρικες, πολλές— οι άμυγδαλιές:

Τόν κρόταφο είχα σκόψει από άνάξιο σου ραβδί, —σά ναθέλα άκραγγίσει πεσμένο σε σκουπή γλυκό παιδί.—

Οι κόμποι των άνηθιών σου, κι' ός είναι από χαρτί, — με τ'ά ξεχωριστό σου τ'ά μύρο είναι μεστοί και σφαιλιστοί.

Μιά λεμονιάς, κομμένη όσμή, σαν πιά όυνή... μιά που μεταλαβαίνει μιάν άχρονή ήδονή, κι' άχ πόσο άγνή!

Και πού, άπισση, αναδίνει πνοή λυτρωτική, κι' από άδολην ειρήνη μιά μέση άγγελική και μιά ψυχή...

Φλα άκρίβέ μου! τόση στο νού μου λευτεριά, καιρό δεν είχα νιώσει, παρόμοιαν άλαφροιά παρηγοριά.

Γι' αυτό, στο γυρισμό μου τόν άποβραδινό, κι' ός τ'ά μιά τού δρόμου, λουλούδι βορεινό τριώ μηνώ,—

φαιδρά κατούσα, μ' ένα περπάτημα γερό, σωρό τ'ά μαραμένα τ'ά φύλλα, και σωρό τ'ά Παρασμένα...

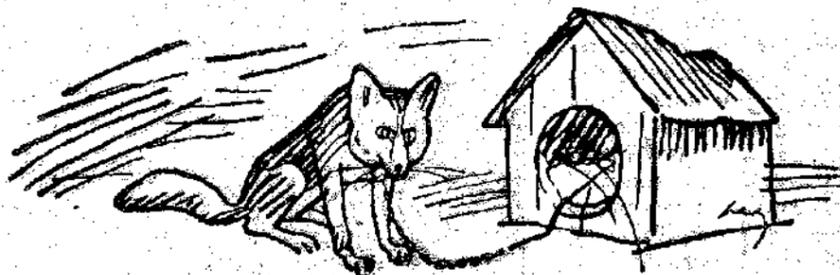
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 — Πώς; έκαμε ο μαντρόσκυλος
 — Ναι, ναι, άποκρίθηκε ο Νιλς. Σε λίγο θά έλθη πάλι εδώ, κι' αυτό θά ήτανε δά και τ'ά καλύτερο, γιατί μου έχει μπει στο μυαλό ότι πρέπει να την πιάσης.
 — Πάλι σου ήθε όρεξη να με κοροιδέσης; φώναξε ο σκύλος.
 — Όχι, καθόλου. 'Ελα μαζί μου μέσα στο σπιτάκι σου για να μη μπορεί να μάς άκούση ή άλεπού και τότε θά σου πω τί πρέπει να κάνεις.
 'Ο σκύλος και ο Νιλς χώθησαν μέσ' στο σπιτάκι και μίλησαν κάμποση ώρα ζωηρά μεταξύ τους.
 Σε λίγο ή άλεπού πρόβαλε τή μύτη της στην πόρτα και, καθώς είδε πως όλα ήταν ήσυχά, γλύστρησε με μεγάλη προσοχή μέσ' στην αυλή. 'Ακολουθήσε τ'ά ίχνη του Νιλς ως τ'ά σπιτάκι του σκύλου, και στάθηκε σε άρκετή απόσταση για να σκεφθί τί έπρεπε να κάνη. 'Εξαφνα ο σκύλος έβγαλε τ'ά κεφάλι του κι' άρχισε να γρυλλίζαι:

— Κοίταξε να φύγης γρήγορα, γιατί άλλοιώς θά βγώ έξω και θά σάρπάξω, φώναξε.
 — Για χάρη σου θά κάτσω εδώ όσο μου κάνει κέφι, είπε ή άλεπού.
 — Τράβα τ'ά δρόμο σου, μούγγρισε ο σκύλος άπειλητικά. Γιατί, άλλοιώς, άπόψε θά είναι ή τελευταία μέρα που βγήκες στο κυνήγι.
 'Η άλεπού όμως κοίταξε περιγελαστικά τ'ά σκύλο και δεν κουνήθηκε άπ' τή θέση της.
 — Ξέρω ως πού φθάνει ή άλυσίδα σου, είπε.
 — Σου είπα δυό φορές να φύγης, είπε ο σκύλος και βγήκε έξω. 'Ο,τι κι' αν γίνει τώρα, εσύ θά φταις.
 Και τήν ίδια στιγμή έδωσε ένα μεγάλο πήδημα και χύμηξε άπάνω στην άλεπού. Δεν δυσκατέτηκε καθόλου να τήν πτάση γιατί ήταν έλεύθερος. 'Ο Νιλς τού είχε λύσει τήν άλυσίδα του.

Μιά στιγμή τ'ά ζωά πάλεψαν μεταξύ τους, αλλά ο άγώνας κρήθηκε γρήγορα. 'Ο σκύλος νίκησε κι' ή άλεπού

'Η Άλεπού με τήν άλυσίδα του μαντρόσκυλου.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

'Από δω άρχίζει μιά άλλη ιστορία, εν' άλλο ώραίο κατορθώμα τής Ρήνας και τής Μαρίνας.

Οι καλές αυτές κοπελλίτσες είχαν άκούσει πως σ' ένα σπίτι, στη γειτονειά τους, —στού κυρ Λάμπρου,— είχαν γεννηθεί δυό δίδυμα.

— Πάμε να τ'ά ιδούμε; λέει ή μιά στην άλλη.

— Πάμε!

'Εκείνη τήν ώρα έπαιζαν με τίς κούκλες τους, —κάτι μεγάλες κούκλες που δεν τίς άποχωρίζονταν στιγμή. Τίς πήραν λοιπόν κι' αυτές και πήγαν στού κυρ Λάμπρου.

'Εκει βρισκότανε ο Νιλς με τήν άλυσίδα του σκύλου. Πέρασε τή λαίμαριά στο λαιμό τής άλεπούς και τήν έσφιξε καλά για να μη μπορεί να λυθί εύκολα. Και σ' έλο αυτό τ'ά διάστημα ή άλεπού ήταν άναγκασμένη να στέκεται ήσυχη και δεν τολμούσε να κουνήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

'Η Άβροπούπουλη.

Παρασκευή, 6 Μαΐου.

Δεν όπηρεζε πλάσμα πιά γλυκό κι' άξιαγάπητο από τή μικρή Άβροπούπουλη. 'Ολες οι άγριόχηνες τήν άγαπούσαν εξαίρετικά και ο άσπρος χήνος μπορούσε να θυσιάση τή ζωή του για τ'ά χατήρι της. 'Αμα ή Άβροπούπουλη ζητούσε μιά χάρη, δεν μπορούσε να τής τήν άρνηθί ούτε ή γριά Άκκα.

Μόλις τ'ά καπάδι έφθασε στο Μάλαρ άναγκώρισε άμέσως τήν τοποθεσία. 'Υστερα από αυτήν έρχόταν ή θάλασσα με τ'ά πολλά νησιά όπου ζούσαν οι γονείς της και οι άδελφές της και ή Άβροπούπουλη παρακάλεσε τίς άγριόχηνες προτού να προχωρήσουν προς βορράν, να πετάξουν μαζί της στην πατρίδα της για να δουν οι δικαί της πως είναι ζωντανή. Αυτό θά τούς προένοθεσε μεγάλη ευχαρίστηση.

'Η Άκκα όμως είπε με μεγάλη ειλικρίνεια στην Άβροπούπουλη, ότι αυτή είχε τή γνώμη πως οι γονείς και τ'ά δίδυμα της μπορούσαν να φερθούν πιά άτοργικά άπέναντί της τότε που τήν άφησαν στην Άτλαντ. 'Αλλά ή Άβροπούπουλη δεν συμφωνούσε μαζί της.

— Τί ήθελες να κάνουν όταν είδαν πως δεν μπορούσα να πετάξω; Δεν μπορούσαν βέβαια να μείνουν για χάρη μου στην Άτλαντ.

Για να πείση τίς άγριόχηνες να πάνε προς τ'ά νησιά του Σαίρεν ή Άβροπούπουλη άρχισε να τούς διηγείται για τήν πατρίδα της. Βρισκόταν σ' ένα άπόκρημο νησί. 'Αμα τ'ά κοίταζε κανείς από μακριά, δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά πέτρες, αλλά μόλις έφθανε εκεί εβρισκε άνάμεσα στοδς βράχους ένα σωρό καλά πράγματα για φαί. Και δεν όπηρεζε καλύτερη μεριά για να κάνη κανένας τή φωλιά του.

(*Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

— Πού είναι τ'ά μωρά; ρώτησαν τήν κυρά-Λάμπραινα.
 — Άπάνου, στην κούνια τους, κοιμούνται...
 — Ν' ανεβούμε να τ'ά ιδούμε;
 — Άνεβήτε. Σιγά σιγά όμως, κορίτσια μου, να μην τ'ά ξεπνήσετε.
 — Έγνοια σου, κυρά-Λάμπραινα!

'Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα άνέβηκαν στην κάμαρα. Κι' εκεί, σε μιά δμορφή κούνια, είδαν δυό δμορφα μωρά, κοιμισμένα, που είχαν άποκοιμηθεί με τ'ά φωγοβόζια στο στόμα, (δηλαδή από ένα σβώλο ζάχαρη τυλιγμένον σ' εν' άσπρο καθαρό κουρελάκι.) 'Εμοιαζαν τόσο μεταξύ τους, που θάταν άδύνατο να ξεχωρίσης τ'ά ένα από τ'άλλο. Κι' ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα έβλεπαν έκστατικές τ'ά θέαμα που κρόση φορά τούς χύκανε στη ζωή τους. Δυό δίδυμα μωρά, δμοια κι' άπαράλλαχτα. Τί νόστιμο και τί άστείο!

— Σάν τίς κούκλες μας δεν είναι; είπε ή Ρήνα.

— Κούκλες ζωντανές! είπε ή Μαρίνα.

Κι' άξαφνα τούς ήθε ή ιδέα: 'Αν έπαιρναν τ'ά μωρά, να κάθουν λίγο μαζί τους, αφήνοντας στη θέση τους τίς κούκλες;... 'Η κυρά-Λάμπραινα δεν θά καταλάβαινε τίποτα. Και πάλι, αν τ'ά καταλάβαινε, τόσο τ'ά καλύτερο: Θά γελοούσαν.

(*Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Αγαπητοί μου,

ΩΣ; υπάρχει κι' ανεψιά του 'Ιουλίου Βέρν; — Βεβαίωτατα! Ονομάζεται Μαργαρίτα 'Αλλότα ντε λα Φυίτζ (Marguerite Allote de la Fuije) και μένει στη Νάντη της Γαλλίας, (1, place petite-Hollande, Nantes.) Έχω μάλιστα κι' ένα γράμμα της για σάς... — Πώς; γράμμα της για μιά; — Μάλιστα! Έμαθε πόσο αγαπάτε το μεγάλο της θείο, που τώρα διαβάζετε και τις «Διετείς Διακοπές» του, και, με την ευκαιρία της Έκατονταετηρίδας του, που τή γιορτάζει φέτος η Γαλλία κι' ο κόσμος όλος, σάς έγραψε φιλικά ένα ωραίοτατο γράμμα. Σας το μεταφράζω εδώ:

«Αγαπητοί μου μικροί φίλοι, «Στη Γαλλία, στη Νάντη και στα μεγάλα Ναυπηγεία του Δελφίνος έναυπηγήθησαν κι' εξακολουθούν να ναυπηγούνται τα νέα ελληνικά υποβρύχια. Ο Παπανικολής, ο Πρωτεύς, ο Νηρέυς, καθελκύθηκαν κιόλα. Σε λίγο θα είναι έτοιμοι κι' ο Τρίτων. Στη Νάντη, καθελκύει από τις καθελκύσεις αυτές έδωσα άφορμή σε θερμές εκδηλώσεις ελληνογαλλικής φιλίας. Όπως π. χ. στη βάπτιση του Πρωτεύς, όπου είδαμε, μαζί με τους αντιπροσώπους των γαλλικών αρχών, τόσα επίσημα ελληνικά πρόσωπα, τον πρόεδρο κ. Πολίτη, τὸ ναύαρχο Βδοτώρη, τὸν συνταγματάρχη κ. Βενιζέλο κτλ. Ο αρχιμανδρίτης Βασιλάκης έκαμε τή βάπτιση του υποβρυχίου και νουνά του ήταν η κυρία Πολίτη.

«Ίσως θα σάς ενδιαφέρει να μάθετε, αγαπητοί μου μικροί φίλοι, πώς στα ίδια αυτά Ναυπηγεία του Δελφίνος έναυπηγήθηκε, τὸ 1876, και τὸ θαλαμηγού του μεγάλου μυθιστοριογράφου 'Ιουλίου Βέρν, που έχω τήν τιμή να είμαι ανεψιά του. Πραγματικώς, ο 'Ιούλιος Βέρν γεννήθηκε εδώ στη Νάντη, τὸ 1828. Όταν τὸ έτος που μπήκε είναι τὸ εκατοστὸ από τή γέννησή του, και τὸ Παρίσι, η Νάντη, η Αμμένη κι' άλλες γαλλικές πόλεις ετομαζόνται τώρα να γιορτάσουν αὐτήν τήν Έκατονταετηρίδα.

«Προχθές που ήμουν στη βάπτιση του υποβρυχίου σας, συλλογίζομουν τὸ θείο μου. Γιατί όταν ήταν μικρός, κατοικούσε, με τὸν αδελφό του και τις τρεις αδελφές του, σ' ένα χαριτωμένο σπιτάκι, που τὸ περβόλι του κατέβαινε ως τὸν ποταμό. Στην απέναντι όχθη βρισκόταν, μικρά τότε, τὰ μεγάλα σήμερα Ναυπηγεία. Τὸν καιρὸ εκείνο

δὲν κατασκευάζαν παρά εμπορικά έστιοφόρα. Ἀνάμεσα στις δύο όχθες στη μέση τὸ λιμανιό, ήταν ένα καταπράσινο νησάκι, η Μαμπόν. Κάτω απ' τὰ μεγάλα της δέντρα ήταν η Σχολή των Ναυτοπαίδων. Κι' από τήν ταράτσα του περιβολίου του, ο 'Ιούλιος Βέρν, με τὸ τηλεσκόπιο του πατέρα του στὰ μάτια, παρακολουθοῦσε τὰ γυμνάσια των μικρῶν μούτσων. Μιά μέρα, ξαφνικά, τὸ ήλθε η έπιθυμία των ταξιδιωτῶν, τῶσκασε κρυφά απ' τὸ σπύρι του, αγοράσε τὰ χαρτί και τὰ ρούχα ενός μούτσου, και μπάρκαριστηκε σ' ένα καράβι, τὴν Κοραλία, που έφευγε για τις 'Ινδίες. Ἀλλά ἐνὸς ἡ Κοραλία κατέβαινε ἀργά τὸν Δελφίνα, ο κύριος Βέρν πατέρας, που είχε μάθει τὸ κατόρθωμά του γιου του, έτρεξε τὸ κατόπι του και τὸν έπιασε στὸ Παμπόν. Ο μικρὸς 'Ιούλιος, — ήταν δώδεκα χρονῶν τότε, — τιμωρήθηκε όπως τὸς έξέζε. Και υποσχέθηκε στοὺς γονεῖς του να μὴν ξαναταξιδέψῃ πιά παρά... σενδνερό του.

«Στὰ όνειρευτά λοιπὸν αὐτὰ ταξίδια χρωστοῦμε τὰ μυθιστορήματα ἐκείνα που έχουμ μαγέψει. τὰ παιδιὰ ἔλου του κόσμου! Καί σεις, μικροί μου φίλοι, στην 'Ελλάδα, τὰ ξέρετε βέβαια και τὰγαπάτε, ἀφοῦ είναι μεταφρασμένα και στη γλώσσα σας, όπως σ' όλες τις γλώσσες τῆς γῆς!

«Μόνον σὺν έγινε πενήντα χρονῶν και με τήν ἀκαταπόνητη εργασία του, ἐκτός ἀπὸ τή δόξα, ἀπόκτησε και μιά μεγάλη περιουσία, ο 'Ιούλιος Βέρν μπόρεσε ναγοράσῃ ἀπὸ τὰ Ναυπηγεία του Δελφίνος τὸ καράβι που δνευρεῦσαν μικρός. Τὸ θαλαμηγὸ αὐτό, ο 'Αγιος Μιχαήλ, δὲν τὸν έφερε βέβαια ποτὲ τόσο μακριά όσο πηγαίναν οί ήρωές του. Έζησε όμως μέσα σ' αὐτὸ συνεχῶς δεκαπέντε δλάκερα χρόνια... Στὸ Παρίσι: θὰ εκδοθῇ σε λίγο η βιογραφία του 'Ιουλίου Βέρν που τήν έγραφα ἐγὼ με τή βοήθεια πολλῶν ἀνεκδότων δοκουμέντων τῆς οικογενείας μας (*). Οί γονεῖς σας, κι' ἴσως και σεις, μικροί μου φίλοι, θὰ βρῆτε σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο τή διήγηση των πολυαριθμῶν πραγματικῶν ταξιδιωτῶν του 'Ιουλίου Βέρν στις βόρειες θάλασσες, στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ και στη Μεσόγειο. Τὸ 1886, τὸ τελευταίον του ταξίδι στάθηκε ἀληθινὰ θριαμβευτικὸ. Στὸ Γιβραλτάρ, στὸ Ὅραν, στὸ Ἀλγέρι, στην Τύνιδα, στη Μάλτα, στη Σικελία, στην Ἰταλία, σ' όλα τὰ λιμάνια, υποδέχτηκαν και χαίρετησαν μ' ένθουσιασμό τὸν 'Ιούλιο Βέρν σὺν κάποιον θεῷ τῶν Ἀνέμων και των Θαλασσῶν. Ἀλλά σί

(*) Jules Verne, sa vie, son oeuvre, (Edition du Sagittaire) chez Kra, 6, rue Blanche, Paris.

τόσες τιμές τὸν έγιναν φορτικές, γιατί ήταν ἀπλὸς και καθόλου φιλόδοξος άνθρωπος.

«Φιλολογικές όποθέσεις τὸν ἀνακάλεσαν βιαστικά στὸ Παρίσι: κι' έτσι δὲν πρόφτασε να επισκεφθῇ τότε και τις ἀκτές τῆς Ἑλλάδος, πράγμα που τὸν ἐλύπησε πολύ. Γιατί αγαποῦσε τή χώρα σας, στην ὁποία έχει ἀπειρώσει: κι' ἐν' ἀπὸ τὰ έργα του: «Τὸ Αἶγαλο ἀνάστατο» (L'Archipel en feu). Μπορὸ μάλιστα να σας βεβαιώσω, ἐγὼ που έχω στὰ χέρια μου ένα πλήθος γράμματά του, οτι συχνά μιλεῖ σ' αὐτὰ για τήν Ἑλλάδα με συμπάθεια, εὐχόμενος να γίνῃ εἰς τὴν εἰναί σήμερα, δηλαδή ἀνεξάρτητη κι' εὐτυχισμένη. Θυμηθῆτε ἀκόμα οτι στὸ μυθιστόρημά του «Εἰκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω απ' τις θάλασσες», ο αἰνιγματώδης Νέμος, ο πλοίαρχος τὸν Ναυτίλου, φέρνει τὰ πλοῦτη του στοὺς Ἑλληνες κι' ἀγωνίζεται για τήν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας τους.

«Τὸ περασμένο φθινόπωρο, στὸ γεῦμα που ἀκολούθησε τή βάπτιση του Πρωτεύς, ο κ. Πολίτης βεβαίωσε πὼς η Ἑλλάδα δὲν ἐπιθυμεί για τὸ μέλλον παρά φίλια ἀνάμειση σ' όλα τὰ ἔθνη. Καί πρόσθεσε πὼς ἀν ἐνισχύῃ σήμερα τὸ στόλο της, τὸ κάνει μόνο για να εξασφαλίσῃ τήν εἰρήνη, χωρίς να ἐπιθυμῇ καθόλου να μεταχειρισθῇ σὲ πόλεμο: τὸ υποβρύχια που κατασκευάζει. Τὸ εὐχόμενα ἔλοι. Τὸ ἴδιο θὰ εὐχόταν κι' ο 'Ιούλιος Βέρν. Πνευματικὸς κι' εἰρηνοφιλος μεγάλος, ἐβλεπε τὸ υποβρύχιο που είχε προφητέψει ὅχι σὺν ὄργανο καταστροφῆς θανάτου, ἀλλὰ σὺν ἐργάτη εἰρηνικὸ ἔπweis ο γεωργός, σὺν ἐξερευνητῆ κι' ἐκμεταλλευτῆ τὸς ἀπεράντου βασιλείου των θαλασσῶν.

«Ἄς ἀκούσῃ ἐπιτέλους ο Θεὸς αὐτῆ τήν εὐχή, που είναι η εὐχή όλων των μητέρων! Καί σεις, μικροί μου φίλοι, που ἀποτελεῖτε τή νέα γενεά, εἰθε να μὴν ξαναδῆτε ποτὲ στη ζωῆ σας μίαν ἐποχὴ σὺν ἐκείνη που γνώρισε η Ἑδρώπη ἀπὸ τὸ 1914 ως τὸ 1918. Αὐτὸ σάς εὐχεται, στὸ χρόνο τῆς Έκατονταετηρίδος του μεγάλου μας 'Ιουλίου Βέρν, η γαλλίδα φίλη σας Μαργαρίτα Ἀλλότα ντε λα Φυίτζ.»

Αὐτὰ λοιπὸν σάς γράφει η ανεψιά του 'Ιουλίου Βέρν. Τί θὰ εἴς ἀπαντήσετε; Έχετε και τή διεύθυνσή της, ἀν θέλετε να τῆς στείλετε κανένα γραμματάκι, που μπορείτε να φαντασθῆτε πὼς θὰ τήν χαροποιήσῃ.

Σας ἀσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα από Verignault και Valdor

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο — Τῆ στιγμῆ αὐτῆ χτύπησε η πόρτα και μπήκε ένας ναύτης! Ὁ ἴδιος ναύτης που είχε ζητήσει τή λαϊδὴ Ἑρλιχτον.

— Λοιπὸν; ἔκαμε ο σέρ Ρόναλδ οταν ἔκλεισε πάλι η πόρτα.

— Λοιπὸν, η δουλειά έγινε! ἀπάντησε ο ναύτης. Ἡ μυλαίδη δὲν ὀποφιάστηκε καθόλου. Τώρα βρίσκεται στὸ Λονδίνο και γυρεύει να βρεῖ τὸ ναυτὸ. Τὸς ἀφίσα οταν ἐμπαιναν στὴ πόλη και φυλάχτηκα καλά να μὴ με πάρουν ἀπὸ πίσω.

— Μπράβο, Τζέκιν, εἶπε ο σέρ Ρόναλδ, γαμίζοντας τὸ ποτηρι του ναύτη. Ἐπαίξες καλά τὸ ρόλο σου, ἀλλ' η δουλειά μας δὲν ἐτελειώσε. Τώρα πρέπει να βγάλουμε ἀπ' τή μέση τὸ παιδί. Αὐτὸ θὰ τὸ ἀναλάβεις εἰσὸ, γιατί ἐμένα πολύ πιθανὸ να με κατασκοπεύουν και να με παρακολουθοῦν.

Ο Τζέκιν φάνηκε σαστισμένος. Εἶχε μερικές ὀσοοληφίες με τή συνείδησή του και ο ἀδρας του Λονδίνου δὲν τὸν σήκωνε.

— Ἡ Ἀφεντιά σας ξέρει, εἶπε, οτι πρέπει να φύγω τὸ γρηγορότερο ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Εἶχα τήν ἀτυχία να σκοτώσω έναν ἄνθρωπο που μου κέρδισε στὰ χαρτιά ὀλα μου τὰ λεφτά κι' ὀστερα μὸς γύρευε καλά και σώνει καυγά. Μά ο διάβολος τάφερα ναῦχι ἀφεντικὸ έναν δυνατὸ ἀρχοντα και πήγαν και τούπαν πὼς ἐγὼ παραφύλαξα και τὸν σκότωσα για να τὸν γδύσω. Ἀληθὴ ψευτιές! Ἀλλά για καλὸ και για κακό, ἐγὼ λέω να λείψω κάμποσες μῆνες, ως που να πρῶσει τὸ πράγμα. Λέω να πάω στην Ἀμερική.

— Ἀκόμα καλύτερα λοιπὸν! φώναξε ο σέρ Ρόναλδ. Πάρ' το τὸ παιδί μαζί σου στην Ἀμερική, κι' ἐκεῖ κάμε ο δ,τι θέλεις. Ἄς το να χαθεῖ. Κατάλαβες τί γυρεύω; Ὅχι να τὸ σκοτώσεις, ἀλλὰ να τὸ πᾶς μακριά, να μὴ τὸ βρῶσκουν πιά. Καί πρόσθεξε: μὴ τὸ πιδέψεις τὸ κακόμοιρο, είναι μικρὸ και δὲν κάνει. Μόνον να τὸ χάσουν οί δικοί του και να μὴ μπορεί οὔτε ο Θεὸς να τὸ βρεῖ! Αὐτὸ μόνον θέλω. Ἐλα, πάρε οτι σοῦ ὀποσχέθηκα και τὰ ἔξοδα του ταξιδιοῦ. Κάμε πιστά ο,τι σοῦ εἶπα και δὲ θὰ βγεις ζημιωμένος.

— Ο ἀφέντης μπορεί να βραϊζέτσει ο μένα. Θὰ κάμω όπως με πρόσταξε.

— Πάρ' τη λοιπὸν και φύγε, εἶπε ο σέρ Ρόναλδ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τήν ἄλλη μεριά. Δὲν κάνει να μᾶς ἴδει κανένας μαζί.

Ο Τζέκιν σήκωσε τή Νταλζη και τή δίκλωσε στὸ παλάτι του. Ὑστερα χαϊρέτησε και βγήκε ἐξω μαζί με τὸ φορτίο του.

Ο σέρ Ρόναλδ ήπτε ἀκόμη, ὀστερα ἔπεσε σε βαθεῖους στοχασμοὺς και τέλος σηκώθηκε και βγήκε ἐξω, να ξαναβρεῖ τὸ καράβι που τὸν είχε φέρει.

Τὴν ὀρα αὐτῆ ἀκριβῶς η δουτυοσμένη Διάνα γύριζε τρελλή ἀπ' τήν ἀνησυχία στὸ Χονάιτ-Γκᾶιτ, οπου τήν περιμεναν τόσες συμφορές.

Ο Τζέκιν πάλι ἀνέδῆκε στὸ δρόμο του ποταμοῦ και γρηγορα χάθηκε μέσα στην πρωινή ομίχλη.

Δὲν ήταν η πρώτη φορὰ που ο σέρ

«Ο Σέρ Ρόναλδ κοίταξε σκεπτικῶς τὸ μικρὸ του ὀθμα.» (Σελ. 81, στ. β.)

Ρόναλδ τὸς εἶχε ἀναθέσει ἐμπιστευτική ἀποστολή. Κάποτε εἶχε κατὰ διαταγή του «εξπαστρέψει» έναν ἐνοχλητικὸ ἔχθρο του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ήσαν τὸ φυσικότερο πράγμα του κόσμου να πέρνει κανεῖς τὸ δικίο του με τὸ ἴδιο του τὸ χέρι. Τὰ σπαθιά ἔβγαῖναν ἀπὸ τις θήκες τους με τήν παραμικρὴ ἀφορμὴ και μάλιστα πολλοί ἀρχοντες εἶχαν στην ὀπηρεσία τους «μπράβους», που η δουλειά τους ήταν να δίνουν τέλος στις προσωπικές φιλονικίες των κυριων τους. Τὸς κάκου η ἐκκλησία ἔβγαζε νόμους κι' ο βραϊλιάς διατάγματα. Δικτυοσμένη εἶχε καθένας τὸ σπαθί του.

Ο Τζέκιν ήταν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μπράβους και ποτὲ δὲν ἔθεσε στὸν ἑαυτὸ του τήν ἐρώτηση ἀν ἔκανε καλά η κακά να «εξπαστρέψει» τὸν ἔχθρο του ἄ-

φεντικὸ του. Τὸς ἀρεσε περισσότερο η δρῶση, παρά οί φιλοσοφίες.

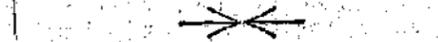
Ὑστούσο, αὐτὴ τήν ἡμέρα ήταν σκεπτικῶς. Ἡ ὀπὸθεσῆ δὲ του φαινόταν παράδοξη: ο ἀφεντικὸς του ἔβρισκε ἐνοχλητική τήν παρουσία ενός παιδιοῦ! Πολὺ καλά, δὲν εἶχαν παρά να τὸ βγάλουν ἀπὸ τή μέση. Ἀλλὰ ἐκείνο που τὸν ἔβαζε σε σκέψεις ήταν ο ἀλλοιῶτικος τόνος που εἶχαν οί παραγγελλες του σέρ Ρόναλδ. Δὲν ήταν τὸ συνειθισμένο του ὀρος αὐτό, ποτὲ του δὲ φαινόταν ἔτσι δισταχτικὸς και σὺν ἀναπαράστατος.

— Δὲν καταλαβαίνω τί γυρεύει αὐτός ο χριστιανὸς, συλλογίζοταν ο Τζέκιν. Να τὸ «κανονίσω» τὸ παιδί η ὀχι; Λέει, να μὴ μποροῦν να τὸ βρῶν... Ἐγὼ δὲν ξέρω ἀλλῶ για να μὴ μποροῦν να τὸ βρῶν, παρά μόνο έναν! Μά η ἀφεντιά του δὲ θέλει, λέει, να τὸ σκοτώσω. Μά τὸ εἶπε ἀραγε με τήν καρδιά του, η ἔτσι για τὰ μαύρα μάτια; Μά τήν πίστη μου, ο ἀφέντης φοβάται τὸν ἴσκιό του! Να τὸ πάρω, λέει, στην Ἀμερική. Καί ποῦ ξέρω ἐγὼ να περιποιοῦμαι τὰ μικρά; Θὰ μὸς πεθάνει στὸ δρόμο κι' ἔτσι... Ὅχι, ἀδελφέ, κι' ἔτσι κάνει τὸ ἴδιο!... Σάμπως δὲν τὸ κατάλαβα ἐγὼ, οτι αὐτὸ είναι ὀλο τὸ ψητό: να βγεῖ ἀπ' τή μέση η μικρὴ! Καί είναι δὸσκαλο αὐτό; Τί δουλειά ἔχει τὸ παιδί με τήν Ἀμερική. Δὲν τοῦ φτάνει τὸ Λονδίνο για να χαθεῖ; Ἐδῶ ἔχει ἕνα σωρὸ συνοικίες, κάθε λογῆς καλῶδες παλάτια, καράβια πᾶν κι' ἔρχονται ἀπὸ ὀλη τῆ γῆ. Σήμερα ἐδῶ, αῦριο στην ἄκρη του κόσμου. Θὰ τήν ἀφίσω οπου βρῶ κι' ὀποιος θέλει ἄς τῆ σηκῶσει. Ἄν τήν βρεῖ καμιά καλή κυρά, θὰ τῆ βάλει στὸ Ὅρρανοτροφεο. Ἄν κανένας ναυτικῶς, θὰ τήν πάρει στὸ καράβι του. Ἄν κανένας ἀρχοντας, ἄς τήν ὀθεθεῖσαι. Τί με νοιάζει μένα. Μιά φορὰ κανεῖς δὲ θὰ ξέρει ποῦθε βρατά η σκούφια της κι' αὐτὸ είναι τὸ σπουδαίτερο. Ναί, ναί, καλύτερα να τήν ἀφίσω κάπου ἐδῶ κοντά...

Ἐνῶ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀτέλειωτους συλλογισμοὺς κρινόταν η τύχη τῆς μικροῦλας μας φίλης, ο σέρ Ρόναλδ βρισκόταν πάλι στὸ καράβι του και συλλογίζοταν κι' αὐτός:

— Ο Τζέκιν δὲ θὰ τήν κακομεταχειριστει, τὸς ἔδωσα να καταλάβει τί θέλω. Αὐτὸς θὰ μὸς πει, ἀν μὸς χρειαστει, που τήν ἀφίσε; και ἀν ζεῖ πολὸ δυστυχισμένη, πάντα θὰ ἔχω καιρὸ να φροντίσω γι' αὐτῆ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ-Α ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Ο φόβος κι' η σκοτούρα μόν' τα Μαθηματικά! Θέ μου, πώς τὰ συχαίνομαι, τὸ λέω πιστευτικά.

Μ' ἀρέσουν τὰ μαθήματα, τὰ χαίτα, σὰ νὰ λέμε, μ' ἀκούω Μαθηματικά κι' ἀμέσως χαμογεύωμαι.

Ω, τί βασανιστήριο, σὺν, πλῆθ, χορδές και τὸς, ἡμίτονα, λογαρίθμοι και ὅ,τι ἄλλη λόδα!

Τὴν ἡσυχία μου χαλοῦν και δὲν μπορῶ νὰ φάω, και ἡ δὲ πᾶν' στὸ δ... ἡ... μόνος μου θὰ πάω. (*)

Μαγεμένο Βασιλόπουλο

(*) Σημ. τ. Διαπλ. — Διγῆ μελέτη παραπάνω!

ΚΟΥΚΟΥΒΑΟΥΝΕΣ

Μιά Τετάρτη τοῦ Γενάρη, βρέθηκα ἀπ' τὴ μία ἕως τὴς κρισίμου τάξεως νάμαι καλύτερη, νὰ μὴν ἔχω καμμιὰ δουλειά. Λοιπὸν, θάρρασε νὰ κίνω μιά μικρούλα ἐκδρομὴ ἀναψυχῆς μέσῳ σ' αὐτὲς τὲς δύσμιον ὥρες. Ἐίχα τὸσους και τὸσους μῆνες νὰ δῶ λίγο βουνό, ν' ἀναπνεύσω λίγο καθαρό ἀέρα, πού καί τι τοιοῦτο τόχα θέταν χωρίς ἄλλο γιὰ μένα μιά ἀληθινὴ ἀναγέννηση.

Πάγω το ἐπιβατικὸ ἀυτοκίνητο τ' Ἀλυσίδα-Ποδονίτη — τρεῖς δραχμὲς μόνον — κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀρχινῶ νὰ περπατῶ στὸν ἀσφαλτωμένο δρόμο, ὀκλολογίζοντας νὰ φθάσω σὲ μισὴ ὥρα σ' ἕνα δ-μόρφω μέρος κει κοντὰ πού ἔχει καὶ καταρράκτη, ὅπου ἐπαύθηκα κι' ἄλλοτε — κίνω δὴ χροῖνα τόχα. Πῶς ἄλλοτε τὰ πρῶτα 1.. Ὅμως ἐγὼ ἀγαριστικῶς τὴν ὀμορφὴν λιανὰ καὶ δόξα τῷ Θεῷ βρέθηκα σὲ λίγο και σ' ἔφημι. Ἄ, τί ὄρατα! χορταίνει τὸ μάτι σου ἔχαση!.. Τὰ βουνά τῆς Ἀττικῆς γίνου, χαριόμοια, κι' ἀνάμεσα τοὺς φειδωλὲς δρόμους, χωράφια ἐκτεταμένα, πού και πού κοπάδια ἀραιὰ ἀπὸ ἀρνάκια πού βόσκουν... Πρῶτὸ ἕνα σο-πανάκο, τὴ μόνη ψυχὴ ἔσπῳ πού βρέθηκα ὑστερ' ἀπὸ 10 λεπτῶν δρόμο, ἔτσι γιὰ νὰ πᾶ καί:

— Πῶς τὴ λέω κείνη τὴν ἐκκλησίῳτα πέρα, πού ἀσπρίζει!

Μὲ κοιτᾶ σὰ χαλῶς. Ὅταν προσ-πέρασα, φωνάζει:

— Ἄγία Τριάδα!

Στὸ δρόμο συναντῶ ὄρατα ἀ-γχιολούλουδα, μὰ δὲν τολμῶ γὰ κόψω γιὰ τὴν ἄσχη. Δὲς και μὲ κινηγίνα. Ὅσοις ἐγὼ περπατῶ μὲ ζωηρὸ και καλύτερο βήμα. Ποῦ και πού περνᾶ κανένα κάρφῳ ἢ κανέναν Μενιδιάτῃς πᾶνω στὸ γαϊδάρο του, πού μὲ κοιτᾶ πα-ράξενα. Πέρασε ὡς τόχα ἕνα μό-νο ἀυτοκίνητο σηματοδοτῶσα.

σκόνη. Ἄπὸ μακρὰ ἀκούγετα ὁ ἦχος μιᾶς φλογέρας νοιῳταῖο μέσα μου ἕνα αἰσθημα νοιῳτα-γίας. Πέρα στὰ χωράφια πᾶνε πού και πού χωρατίσσες μὲ ἄ-σπερα μαντῆλια, σκυμμένες Σπέρ-νουν, ἀραγε ἢ κόβουν χορὰ; Συλλογίζομαι πῶς μπορεῖ νάνα οἱ καπνεργάτες τοῦ συνταξι-σμοῦ. Νὰ κι' ἕνα νεκροταφεῖο. Πῶς ἔχω ὄρεση νὰ μπῶ μέσα νὰ τὸ σφραγίσω! Προχωρῶ ὁμοι. Ἐίπα: Ὅα περπατῶ ὡς τὲς δύο και τέταρτο, δεκά λεπτά θὰ κα-θίσω νὰ φάω, κι' ὕστερα ἐπι-στροφῆ. Ἐνας περνᾶει πέρα και μου φωνάζει:

— Ἄπ' ἐδῶ εἶν' ἔρημιᾶ, δὲν φοβάσαι, κοριτῳ μου;

Δὲ μου πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ καί τι τέτοιο ὡς τόχα. Ἄραγε πρέ-πει νὰ φοβηθῶ;

Φθάνω σ' ἕνα μέρος πού χω-ρῶται ὁ δρόμος. Τίνα βέλος λέει «Χτυπητὸ Πατό», τᾶλλο «Κου-κουβάουνης». Θυμῳμαι πῶς γιὰ τὸν καταρράκτη πέρασε ὁλοῖστω δρόμο.

Ἐγὼ δυστυχῶς τέσσε-ρα λεπτά μόνον και καταρράκτης πουθενά. Ἐξαφνα βρίσκομαι στὴν πλατεῖα ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ. Ρω-τῶ πῶς τὸ λένε. «Κουκουβού-νες». Κάνω μιά ὄρατα μεταβολῆ-τὸ ρολοῦ μου ἔλεγε «καὶ τέταρ-τὸ ἀκριβῶς. Βλαστημῶ ἀπὸ μέ-σα μου, πού δὲ μπορῶ νὰ κίτω πούτερο. Σ' ἕνα ἡσυχῳ μέρος κᾶ-θομαι και κρῶγω. Νὰ πᾶρ' ἡ ὄρη! σ' αὐτᾶ μου εἶναι μελᾶτα και δ' ἀργίσι. Ἄς εἶναι, τὸ τυ-γῳ και τὸ πρῶτο και τὸ τρῶτο και στὸ δρόμο. Σκινῶ. Πόσο εὐ-χαριστικῳμαι! σκεδῶν γελῶ. Μιά χαριόμοια ἔξω ἀπ' τὴ καλύβα τῆς μὲ ρωτᾶ:

— Τοῦ Κῆρ Φίλιππα εἶσαι;

— Ὁχι, τῆς ἀπαντῶ. Τί εἶν' ὁ κῆρ-Φίλιππας;

— Τσαγγάρας;

— Ὁχι, τῆς ξαναλέω. Ἄντιο. Πίσω μου ἀκούω τὴ μικρὴ νὰ ρωτᾶ:

— Κοριτῳ εἶσαι;

Θυμῳθηκα τὰ κουρεμένο μου κεφάλι.

Τόχα περπατῶ βιαστικά. Πρέ-πει στή μισὴ αὐτὴ ὥρα νὰ πάρω τὰ τρία χιλιόμετρα. Κοιτῶ μισο-στᾶ μου τὸν ἄσπερο δρόμο π' ἀ-νηφοροκατηφορίζει και πού στὸ τέλος του ἕνα ἀσημένιο κομμάτι θάλασσας τὸν κόφτει. Κοιτῶ και τὸν ἥλιο σκεδῶν κατὰματα και τὰ μάτια μου δακρῶζου, πρῶγμα πού μ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Τρῶω βιαστικά τὸ ψωμί και τὸ τυγῳ και κανονίζω τὰ μαθήματα μὲ τὸ βῆ-μα μου. Ἄχ! αὐτὸ κίνει και πού στὸ στομάχι, μὰ δὲν πειράζει. Στῆς 3 και δύο λεπτά εἶμαι μέσα σ' αὐτοκίνητο τοῦ Ποδονίτη. Κοι-τάξω τὸν κόσμο πού μπαίνει και προσπαθῶ νὰ φέρω στὸ νοῦ ὁ-μοιομοῖα μου. Ἀυποῖμαι, πού φεύγουσ ἐστὶ γόηγορα οἱ παρα-στάσεις ἀπ' τὸ νοῦ...

Ἦταν ὄρατα ἡ ἐκδρομῳλα αὐ-τῆ, μὰ... ἄς και μού στάθηκε στὸ καιμῳ.

Πανταχῶ Παρῶν

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΒΗ ΥΠΑΡΞΗ

Τὴν ἔβλεπα κάθε ἀπόγεμα πού σχολνοῦσα. Καθισμένη πᾶν-τῳ στὴν ἴδια θέση, μπροστὰ στὸ παράθυρο τῆς φτωχικῆς τῆς κα-λυβούλας, μὲ τὸ πρόσωπο στὰ δύο τῆς χέρια, ἔβλεπε πᾶνω μακριά, ἄς κι' ἤθελε νὰ ξεχωρίσῳ κᾶτι στὸν ὄριζόντι. Ἄν και ἦταν ὁ-περβολικῶ ἀσχημ, ἔγῳ, ἀπὸ τὴν πρῶτη συμμῆ πού τὴν ἀντίκριν-σα, τὴ συμπᾶθησα, και πολλές φορὲς θέλησα νὰ τῆς μιλήσω, και νὰ μᾶθη τὴν ἱστορία τῆς πάντα ὁμοῦ ἐκείνη μὲ κοίταζε μὲ τὸ ἴ-διο ἀπλάνες τῆς βλέμμα και δὲν μου ἀπαντοῦσε τίποτα. Πρῶτα μερικῶς γελοιοσῶς τῆς, μὰ κι' αὐτῆς δὲν ἤθερα τίπονα παρὰ μόνο ὅτι εἶχε ἔλθῳ στὴ γειτο-νιά τους μετὰ τὴν καταστροφῆ τῆς Σμῆνης και ὅτι ἔρρισε ὁλο-μόναχη μὲ μᾶν ἀρρωστη γριῳ. Μὲ κανένα δὲν μιλοῦσα και πο-λὺ σπάνια ἐβγαίνε ἀπὸ τὴν κα-λυβούλα.

Ἄμοιρη μικρούλα, πούδες ἔφα-πο ἔπισημομένη, μὲ τοὺς ἀγα-πητοῦς σου γονεῖς, θάσων στὴν ἀξέχαστη πατριῶτα σου! Ἐδῶ τό-ρα σὲ περιφοροῦν. Ἐστὶ εἶναι ὁ κόσμος, μικρούλα μου, κι' ἀδι-κα προσπαθεῖς μὲ τὸ ἀπλάνες σου βλέμμα νὰ ξεχωρίσῳ μὲ σὲν ὄριζόντι, μᾶν ἄλλη γῆ ὅπου εἶ-χες γινῶσῳ τὴν εὐτυχία. Ἄδι-κα, ἐκείνη ἡ γῆ εἶναι πολὺ μα-κριά κι' ἡ εὐτυχία σου κᾶθημα.

Δυστυχισμένη, ἂν ὄλοι σὲ πε-ριφοροῦν και κανεῖς δὲν ἐνδια-φερεταί γιὰ σένα, ἔγῳ σ' ἀγαπῶ χωρίς νὰ ἔξρω γιὰ τί.

Τζονάντα

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΤΙΝΑΣ

Ἄνησυχη και ταραγμένη ἡ μι-κρὴ Τίνα ἔπινησε νωρίς μόλις ἀκούσε τὸν Μάρκο νὰ φωνάζῳ κᾶτι στὴν ἀδελφὴ τῆς χαράματα.

Τρῶπει τὰ μάτια τῆς μὲ τὸ ρό-δινα και παχουλά γεράκια τῆς, σηκώνεται και μὲ μεγάλη βία και τρῶχει ἐστὶ γυμνῆ — μ' ἕνα που-καμισάκι τόσο-δα μὲ νταντελί-τσες — στὴν κᾶμαρα τῆς μαμμᾶς τῆς χωρίς νὰ σταθῆ, ἀναβῳλνει στὸ κρεββάτι, ἀγκαλιάζει γῳ-γορα-γῳηγορα τὸ μπαμπᾶ τῆς, τὸν φιλεῖ στὰ μάτια και μὲ μιά φωνὴ καθαρή, χαδιόμοια και γε-μάτῳ ἀγάπῳ, τοῦ λέγει:

— Μπαμπᾶ μου, χροῖνα πολ-λά κι' εὐνοχισμένα γιὰ τὴ χροσῆ σου γιορτοῦλα.

Τόχε μάθει ἀπέξω χθές τῆς τόμαθε τὴ καλὴ τῆς ἀδελφούλας ποῦταν λίγο πιὸ μεγάλη, και ὄλη τῆς νύκτα — ὡς τὴν ὄρα πού ὁ ἴκνος ἔλειψε γλυκῶ-γλυκῶ τὰ χαριτωμένα βλέφαρά τῆς — τόλεγε μόνη τῆς σιγά-σιγά μῆπως καὶ τὸ ἔξασει. Ὡ, ἂν τὸ ἔξηνου-σε, ἡ Νίνα δὲν θὰ τῆς τόλεγε πιὸ και θὰ τὴν φώναζε κούτῳ, πού και κούτῳ... Ἄλλῳ ὄχι, τὸ

θυμῳταν καλά και τόχα, τῳ σου τόμα πᾶ, κι' ὁ καλῶς μᾶ-μπᾶς τῆς τὴν ἀκούσε μὲ τῳ χαρῳ, νόμισε πῶς ἀλάφρωσε ἀπὸ κάποιον βῆρος, ἀπὸ μιά ἔγῳ πού ἀδικῳ τόσες ὥρες βασάνῳ τὸ ὄλεβαντα χρῶσῳ κεφαλάκι τῆς.

Καί τὴν ὄρα πού ὁ μπαμπᾶς τῆς τὴ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του και τὴ φίλησε γλυκῶ-γλυκῶ μὲσ' στὸ στόμα, ἡ μικρούλα Τίνα ψιθύρισε σιγά-σιγά:

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεούλη μου, πού δὲν τὸ ἔξῳμα!

Βάμα τοῦ Κανῳ

ΑΧ, Η ΒΡΟΧΗ!

Τρελὸς ἀπὸ τὴ χαρῳ μου, ἀ-κούω τὴ μητέρα μου νὰ λέει:

— Ἄδριο θὰ πάω σὸ θέατρο.

Κοιμῳθηκα μὲ τὴ χαρῳ, γιὰ-εἶνα νὰ πάω σὸ θέατρο ἀπὸ πῶ-σὸν τὸν χειμῳνα.

Τὴν ἄλλη μέρα, κάθε λίγο και λιγάκι ρωτοῦσα τὴ μητέρα μου:

— Θὰ πάω, καλῶ μαμᾶ, ἔ;

— Πόσες φορὲς θὰ σοῦ τὸ πᾶ-Ἄφου σοῦ εἶπα πῶς θὰ πάω, θὰ πάω!

Ὅλα πῳγαίνα καλά.

Τὸ μεσημέρι φάγαμε, κι' ἔ-πειτα ἀρχίσαμε νὰ ντυνομασ-μὲ τὴ μητέρα μου γιὰ τὴν ὄνα-ρημένη ἀπογεματινῆ.

Ἄλλῳ ἀπρηχολημένοι μὲ τὸ ντύσιμο, δὲν προσέφαμε ὅτι μᾶ-ς σὲννερα γέμῳζαν τὸν ὄρανῳ.

Ἐπιτέλους ἐτοιμαστῳκαμε. Ἡ μητέρα μου δίνει τῆς τελευταῖες ὀδηγίες στὴ Μαρία και ὄλοι και καταβαίνομε τὴ σκάλα. Ἄλλῳ μόλις ἡ Μαρία ἀνοῖξε τὴν πό-ρτα, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἀρχισε νὰ βρέξει οργάδα!

— Καί τόχα, ξεφανίζω, τί θὰ κάνομαι;

Ἡ μητέρα μου στάθηκε μᾶ-στιμῳ γιὰ νὰ σκεφθεῖ, και ἔ-πειτα εἶπε:

— Τί νὰ κάνομε; ἀφου βρέ-χει, δὲν ἔχει παρῳσταση. Πηγαί-νομε ἄλλοτε.

Ἄντιο ὄνερα, ἄντιο χαρῶς!

Γδῳθηκα δὴσθυμος, πῳρα μᾶ-καρέλα, κᾶθησα στὸ παράθυρο και νοίταξα τὴ βροχῆ. Ἄδῳ τὸν ὄρημο τὸ θέαμα: μὰ ὄρ βέβαια σᾶν κι' ἐκεῖνο πού ἡ βρο-χῆ ἔγῳνε αἰτία νὰ τὸ χάσω...

Τσῳρῳλεστον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ οἰκογένεια γεμιατῆζει ἐν-τὴ κῆπο. Ὁ μικρὸς Παῦλος ρωτῶ:

— Γιωγῳ, τρῳγῳνοται οἱ κᾶ-πες;

— Τί ἀνοσιτις εἶν' αὐτῆς; ἀ-παντᾶ ἡ γιωγῳ τρῳγῳνοται πῶς οἱ κᾶπες;

— Κι' ὁ Παῦλος:

— Κι' ὁμοι, γιωγῳ, τῳρα ἔ-πεσε ἀπ' τὸ δέντρο μᾶ κᾶπῳ στὸ πᾶτω σου και τὴν ἔραγες!

Ἰππότης ντῆ-Γρυγῳν

Στὸ χωριὸ εἶναι ὄρηχλ, τὸ ποτῳμῳ βράζει ἀχνῳ κι' ὁ μικρὸς Θάνας τρῳχει ξεφανίζοντας:

— Βοήθεια! πῳρε φοριῳ τὸ ποτῳμῳ!

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἡ ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλαισι εἰσήλθε εἰς τὸ 50^{ον} ἔτος τῆς.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ στα-θῳνα πέμπε πρῳτᾶ φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-ται συνδρομηταί και παρα-καλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ κᾶρτερον τὴν λῆξασαν συν-δρομῆν τῳν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήνα, 28 ὀδῳς Ἐβριπίδου τῆς 8 Φεβρουαρίου 1928.

ΚΡΥΟ, παιδιῳ μου. Ἐρτασε τα-λαπίντων κι' ἔδῳ τὸ «φωχρὸ κῆ-μα». Προσῳχῆ, νὰ φιλάσῳτες μῆν κηλολογῳσι. Καί ν' ἀκοῖτες τὴ μῆμα, σᾶν σᾶς λέγῳ τὸ ρῳχῳ νὰ φορεῖτε. Εἶναι κι' ἀποκριῳς τῳ-ς, και τὰ μακαρῳτικᾶ δᾶν εἶναι ἔπιση χημῳνοῖατικᾶ.

Χαίρω, Κόσταντ, πού ἀποφῳσι-σε νὰ μού γράφῳς και κερμῆνο ἡ ἐπασηθῳματα, πού μὲ ἔτομα-τῆς. Κι' ἐγῳ ἀπορῳ καμμιὰ φορᾶ πῶς φίλοι δικεῖ μου μποροῦν, κᾶ-πῳδῳνοται, νὰ γρῳφουσ σ' ἄλλα πρῳβῳδιᾶ. Ἄλλῳ αὐτοῖ εἶναι ἀπα-νηστοῖ. Ὅσο γιὰ τὴ Διάπλαισο-πύλα πού εἶδες στὸ περιοδικὸ τῳν ἡμῳλων, πούδες ἔφατε! μπορεῖ νὰ ἴμῳσε πῶς μεγάλως... Γιὰ τοῦς Κασῳνοῦς εἶπα κι' ἄλλη φορᾶ πῶς δὲν ἔξρω τίποτα ἀκούω μῶ-νο πῶς ἔχουσ μῆν ἔταιρεία ἀγα-πῳργίαις κι' ἀλληλοδῳθησίαις. Φαί-λομαι ὁμοῦ πῶς τοῦς ὄνομαρῳτοῦν και γι' αὐτὸ δὲν ἔχουσ καλὴ φῳ-νῳ στὸ λαῶ. Νᾶ, ἔπῳς και τοῦς Ἐβριπῳτες, πού λένε πῶς πῳνουσ ἀπᾶ χηριστιανικῶ. Ποῖς τὰ πῳ-σιεῖς σῆμερα αὐτᾶ;

Πολὸ ὄρηφῳ τὸ διγῳημα. πού μὲ ἔστῳλες, Ἄ. Μ. Λαγαρά, ἀλ-λά μὲ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι δι-κῳ σου. Βέβαια, ἀσῳ εἶσαι νέος ἀνηφορητῆς, δὲν εἰδιῳθεῖσες τὸν ὄρηφῳ και δὲν ἔξρωις πῶς γιὰ τὴ Σελῳνα Συνεργασίας μὲ σῳτῳνουσ ἕνα πῳ-σῳτα ἔργᾶ, δικῳ τῳς.

Ἐπειτα ὁ συνεργῳσῳμος εἶναι ἀπῳρῳητῳ νὰ ἔγῳ και ψευθῳνο-μο, ἐγῳ ἀσῳ δὲν κῆρες ἀόρημ. Ὅ-περῳθεῖτε, ἔθῳ! νᾶ μὲ γρῳφῳς και βρῳχῳς ἀπὸ τὸ ὄρηφῳ διγῳ-ημα, ἢ ἂν εἶναι δικῳ σου.

Ἡ Ἐρμῳνα μὲ γρῳφεῖ, ὅτι στὸ σχολεῖο τῆς εἰδιῳθεῖσῳ τῆν «Ζῳ-νοῦσ» τοῦ κ. Σενεπόουλο πού εἶναι στὸ Νεακῳληνικῶ τῳς, κᾶ-θῳ ὁ καθῳρητῆς τῳς, πού εἶχε κι' αὐτῳς Ζακυνθῳνοῦς, «ἐκλεξε τὸ ἔγκῳμο τῆς πατριῶτας του και τῳ κᾶ-ρτερῳ τῳς». Ἡ Ἐρμῳνα τότε εἰδιῳσετῳκε ἀκούγοντας νὰ ἔ-παυον ἔστι τὸν ἀγαπημένο τῆς ὄρηφῳτα, κι' εἶπε ἀμέσῳς στὸ παιδιῳ ὅτι ὁ κ. Σ. εἶναι τακτικῳς συνεργῳτης στῆ «Διάπλαισι» κῳ τὸ ἐπῳρῳθεῖ νὰ γῳνουσ συνδρο-μηταί. Πολλοῖ τῆς ὄνομαρῳθησαν κᾶ ἔτσι ἂν ἔγῳ ἕνα γῳρῳ ἔπιση-σῳτα ἔ. μέρους τῆς Ἐρμῳνας, πού τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν

ἔγῳ τῆς και γιὰ τὰ καλῳ τῆς λόγια. Ἐβῳεξῳ τὸ γρῳμμα τῆς και στὸν κ. Σ., πού τὴν εὐχαριστεῖ ἐπίσῳς.

Καί τι περιεργῳ μὲ γρῳφουσ «εῖρες ἀγνωστῳς» φίλες μου. Ὅτι οἱ ἀγαπητῆς μου Σενεπόουγῳ και Γλυκεῖα Χαραυγῳ, φίλες ὄς τῳ-ρα ἀδελφικῆς, μᾶλωσαν ἔξαφνα γιὰ τὸ τίποτα και δὲν μιλοῦνται. Εἶναι ἀληθῳτα αὐτῳ, ἡ καμμιὰ πρῳφῳρη πρῳτακρηλιῳ; Ἄν εἶναι ὁμοῦ ἀληθῳτα, λυποῦμαι πολὺ και τῆς παρακαλῳ νὰ τὰ φτιάσουσ, γιὰτι δὲν μαλῳνωσ «γὰ τὸ τίπο-τα» τόσο ἀγαπημένῳς φίλες.

Σοῦ ἔστῳλε τὰ φύλλα πού ἐ-γῳητῳσε. Σενεπῳμένο Ἡπειρω-τῳκι. Ναι, τὸ πιστωῳ πῶς ἡ βῳ-βλιθῳηκῳ σου ὄρηφῳτα ἀπότῳ ἔ-δῳσε κι' ἔθαλες μῆσα δύο τόμας μου. Καί πόσο ἀκόμα θὰ ὄρηφῳ-νη, ὄταν, μὲ τὸν καιρῳ, οἱ δύο τό-μοι θὰ γῳνουσ τέσσαρες, ὄκτῳ, δέ-κα. Γιὰ τὸν πολλαπλασιασῳμῳ τοῦς στῆ βῳβλιθῳηκῳ σου δὲν ἔχω ἀμ-φιβῳλια, ἀφῳ βλέπω ἀπὸ θέατρο σου γρῳμμα, ὅτι εἶσαι σὸ ἔθῳ νὰ ἐνοῖς τὴν ἀξῳα τῳς, και μᾶλῳ-στῳ ὄταν τοῦς συγῳρητῆς μὲ τοῦς τόμας ἄλλων περιδοικῳν, πού ἐ-παρῳνεσ κῳν μὲ γνωρίσῳς...

Μὰ πολλῳ εὐχαριστῳση. Ἐνδῳ-ξῳ Σοῦλε, διῳβῳσα ἔλ' αὐτᾶ πού μὲ γρῳφεῖς. Ἄλλῳ θὰ σοῦ ἀπαν-τήσω μόνῳ γιὰ τῆς ἐκῳθεσίαις. δᾶν πιστωῳ νὰ τὸ λές σῳδαρῳ πῶς θὰ λέις γὰ βῳξῳς στὸν καθῳρητῆ σου ποῖ εἶναι ἡ ὄσητῳ γῳῳσῳα ἐκεί-νῳι θὰ τὴ διῳξῳ σὲ σένα. Σὲ μαθαί-νῳι τὴ γῳῳσῳα πού τὸν ἔθαλαν νὰ σὲ μᾶθη, και βλέπω ὅτι τὸ κᾶνῳ πολὺ καλῳ. Τὸ εἶπα πολλῳς φο-ρῆς: δᾶν μπορεῖ κανεῖς νὰ μῆμῳ-θη τὴν καθῳρῳσῳσα, και τὴν ὄ-περκαθαρῳσῳσα μᾶλῳστα. Ὅτε γρῳφεῖς τῆς ἐκῳθεσίαις σου στῆ γῳ-σῳα πού θᾶλεῖ ὁ καθῳρητῆς σου κι' ἀρῳς τῆ δημοτικῆ νὰ τὴ μετα-χειρῳθεῖσαι ὄταν γρῳφῳς γιὰ τὴ Σε-λίνα, πού ὄα λογοτεχνικῆ, δᾶν μπορεῖ νάνα σ' ἄλλη γῳῳσῳα. — Ναι, τῆς ἔφατε ὁ κ. Φαῖδων αὐτῆν τὴν κομῳικῳτά κι' ἐπιῳξῳει κάποι-τε νὰ σὲ γνωρίσῳ.

Ἐστῳτε Ἀδῳμη, σὸ ποιῳημῳ σὸ «Χειμῳνοῖατικῳ παραμῳθῳ», τὸ τρῳγῳνοτα τὸ ἀλλῳτα ἐγῳ. Μπο-ρεῖ νᾶναι, πού λές, ποιητικῳτῳρα, ἀπὸ τὸ τρῳγῳρα, (γρῳσετῳγῳρα), ἀλλῳ εἶναι ἰδιωμητικῳ, ἀγνωστο, κι' ὄλα τὰ παιδιῳ θὰ τῳπαρῳναν γιὰ τυπογραφικῳ λάθος. Ὅσο γιὰ τὸ κᾶρτεροῦ ὁ τυπογραφῳς τὸ διᾶ-δῳος κᾶρτερῳς και δᾶν τὸ πρῳσῳ-ξῳ. Κι' αὐτὸ βέβαια ἰδιω

